

«Παρεμβαίνοντες...»

Η εξομολόγησις ένος Κρατουμένου Τερέως

Ἐνας Τερέας πού ἐπέζησε τῶν διωγμῶν στήν Σοβιετική Ἐνω-
ση, ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα γιά τήν κράτησή του:

«Δέν θά πάψω νά εὐγνωμονῶ τόν Θεό, γιά τὰ χρόνια πού πέρασα φυλακισμένος σέ ἀπόλυτη ἀπομόνωση... Ἦμουν, γιά τρία χρόνια, σέ δέκα μέτρα βάθος, κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ποτέ δέν ἄκουσα μία κουβέντα, ποτέ δέν εἶπα μία κουβέντα. Δέν ὑπῆρχαν βιβλία. Οἱ ἐξωτερικές φωνές ὅλες σιώπησαν. Οἱ φύλακες φοροῦσαν ὑποδήματα μέ λαστιχένιες σόλες, δέν ἀκουγόταν ὁ ἐρχομός τους... Μετά, καθῶς ὁ καιρός περνοῦσε, σιώπησαν καί ὅλες οἱ ἐσωτερικές φωνές. Μᾶς ἔδιναν φάρμακα (ψυχοφάρμακα), μᾶς ἔδερναν. Λησμόνησα ὅλη τήν θεολογία. Λησμόνησα ὅλη τήν Ἁγία Γραφή... Μία ἡμέρα πρόσεξα πῶς εἶχα ξεχάσει καί τὸ “Πάτερ ἡμῶν”. Δέν μπορούσα νά τὸ θυμηθῶ. Ἦξε-
ρα πῶς ἄρχιζε μέ τὸ “Πάτερ ἡμῶν”, ἀλλά δέν γνώριζα πιά πῶς ἦταν ἡ συνέχεια. Κράτησα τήν αἰσιοδοξία μου καί εἶπα: “Πάτερ ἡμῶν, ἔχω ξεχάσει τήν προσευχή, ἀλλά Σὺ σίγουρα τήν γνωρίζεις. Σὲ παρακαλῶ, βάλε ἀντί γιά μένα ἕναν Ἄγγελο νά τήν λέει κι ἐγώ θά σιωπῶ”!... Γιά ἕνα διάστημα ἡ προσευχή μου ἦταν “Ἰησοῦ, σέ ἀγαπῶ”. Καί μετὰ ἀπὸ λίγο καί πάλι, “Ἰησοῦ, σέ ἀγαπῶ”. Ἀργότερα, μοῦ ἦταν δύσκολο νά λέω ἔστω καί αὐτό, γιατί μᾶς ἔδιναν μία φέτα ψωμί γιά μία ἐβδομάδα. Ἦταν οἱ ξυλοδαρμοὶ καί τὰ μαρτύρια καί ἡ ἔλλειψη φωτὸς καί ἄλλα πράγματα. Ἦταν πιά ἀδύνατο νά συγκεντρώσω τὸ μυαλό μου, ὥστε, νά λέω ἔστω καί τὸ “Ἰησοῦ, σέ ἀγαπῶ”... Ἡ ὑψηλότερη μορφή προσευχῆς πού γνωρίζω εἶναι τὸ ἥσυχο κτύπημα τῆς καρδιάς πού ἀγαπᾷ Αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς χρειάζεται ἀπλὰ νά ἀκούει “τικ-α-τοκ”, “τικ-α-τοκ” καί θά γνωρίζει πῶς κάθε χτύπημα εἶναι ἀφιερωμένο πρὸς Αὐτόν...».

Ὁ Ἑρανιστῆς

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

6.1.2019 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγία Θεοφάνια